У цьому номері:

★ *Як в одному райцентрі асфальт утопився. (Стор. 2).*

★ *„Горілку п'єте? Ідіть в ССТ!" (Про те, як у Холмському кадри добирають). (Стор. 3).*

★ *І утюг наш друг, і м'ясорубка — голубка. (Про вузькі місця у ширвжитку). (Стор. 4).*

★ *Про санчата та лопати, яких не слід купувати. (Стор. 10).*

ВИЛУПКИ

Ліногравюра К. ЗАРУБИ

перець

№ 3 (446). РІК ВИДАННЯ XXI

Ціна 10 коп.

КИЇВ. ЛЮТИЙ 1961

Мал. БЕ·ШІА

У своїй тарілці.

На черговому засіданні Товариства захисту паперу було розглянуто заяву Панченка М. Д. — керуючого Одеською обласною конторою «Харчозбутсировина».

М. Д. Панченко просить прийняти його до членів Товариства на тій підставі, що він ретельно зберігає у папці аж чотири телеграми-блискавки, надіслані з Вінницького раднаргоспу з проханням відвантажити дві цистерни олії.

Заяву Панченка відхилено і вказано йому, що таке зберігання ділових телеграм не має нічого спільного із захистом.

Розбирались на засіданні і такі питання. Ще в жовтні минулого року на залізничну станцію Коростишів (на Житомирщині) на адресу Кочерівського плододекоративного розсадника (Радомишльський район) надійшло півтонни вишневих кісточок. Лежать і лежать. Почали викликати залізничники адресатів. Пішов папір у хід! Нарешті, приїхав директор розсадника Онуфрієв. Подивився на ті кісточки, махнув рукою і сказав:

— Хай лежать, доки й сад вишневий виросте.

Залізничники почали писати прокурорам Коростишівського і Радомишльського районів. Прокурори ні мур-мур! Залізничники знову до Онуфрієва. І Онуфрієв ні мур-мур. Паперів розвелось! Так став Онуфрієв директором плодопаперового розсадника.

Проте далеко йому до працівників Полтавської бази «Маслопостачу». Там папір ні в що не ставлять. До кожного вагона плавлених сирків додають вагон документації.

Замість одного фактурно-зведеного експертного листа додають аж 32 аркуші специфікацій та ще 32 аркуші додатків. У ті додатки можна весь сир загорнути та ще й зекономити кілька аркушів. Товариство взяло під захист специфікації і додатки.

НІ ВИЇХАТИ, НІ ВИЛЕТІТИ

Коли критикують районних керівників за те, що райцентр не впорядкований, то завжди кажуть: «По вулицях містечка ні пройти, ні проїхати». Це визначення стало класичним. Воно в кількох словах малює сумну картину — влітку на вулицях хмари куряви, а восени, взимку, навесні — грязюки по коліна.

Словом, сумна картина. Крім того, вищезгадане визначення досить прозоро натякає на безгосподарність районних керівників.

Певне, слова «ні пройти, ні проїхати», як гіркий хрін, обридли голові Великоновосілківського (Сталінська область) райвиконкому Михайлові Карповичу Усенкові. І він вирішив зробити так, щоб у Великій Новосілці можна було і пройти і проїхати.

Зібравши своїх заступників, порадившись з комунгоспівцями, Михайло Карпович прийшов до висновку, що впорядковувати всі вулиці райцентру — справа марудна. Треба вибрати якусь одну вулицю, але зробити її такою, щоб по ній — хоч яєчко коти, хоч у тапочках гуляй, а ніг не промочиш.

Зупинилися на центральній вулиці. Її так ретельно заасфальтували, що вона аж виблискувати почала. Виблискувала, правда, недовго. Почались неприємності. Виїде машина чи підвода на центральну вулицю і нанесе на асфальт цілі купи грязюки. Минуло кілька днів — і не впізнати вулиці. Місцеві люди знають, що там десь глибоко під грязюкою лежить справжній асфальт, а приїжджі не вірять.

І голова райвиконкому знайшов вихід. Він наказав прикрасити вулицю розмальованими дошками, які загрожують штрафом кожному шоферові і кожному їздовому, коли вони наважаться торкнутися колесами показового асфальту. Після таких суворих заходів вулиця почала поступово очищатися від грязюки.

Від Великої Новосілки до обласного центру сто кілометрів, до залізниці — п'ятдесят. Як користуватися автобусом у таких умовах, не будемо уточнювати.

О. ШАПОВАЛОВ.

Від редакції. — Перець міг би стати в пригоді людям, які їдуть у Велику Новосілку або вибираються з неї. Можна було б позичити їм перчанського вертольота. Хай літають. Тільки яка гарантія, що Михайло Карпович не оштрафує пілотів за те, що вони сядуть на показовому шосе?

От і виходить — ні виїхати, ні вилетіти.

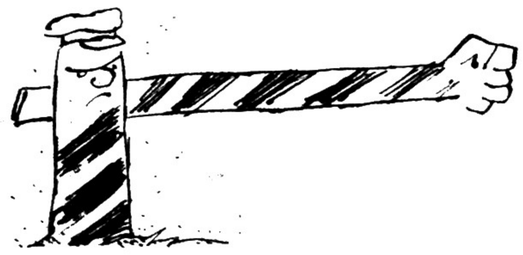

НАВІТЬ КІБЕРНЕТИКА НЕ ВТНЕ!

Що тільки не роблять оті кібернетичні машини! Яку мудрющу задачу їм не загадай, вони враз все полічать, помножать, поділять і відповідь дадуть.

А от бере нас сумнів: чи впорається та кібернетика хоч би й з таким завданням. У Сталінській області, у Сніжнянському районі, є група шахт: шахта № 104, № 37, Ремівка-Східна № 4 і Закарпатська-Комсомольська.

У селищах цих шахт живе тисяч сім чоловік, багато тут молоді. І всі хочуть після продуктивної роботи культурно відпочити: подивитися кінофільм, послухати концерт, почитати журнали, газети, взяти участь в гуртках художньої самодіяльності.

А задовольнити свої бажання люди не можуть.

Чому? Тому, що нема клубу.

Якщо комусь дуже закортить побачити кінофільм, то бере він ноги на плечі та й чухрає у Сніжне. А туди шість кілометрів.

А клуб давно міг би бути. Хороший, двоповерховий. Але будується він уже п'ять років.

Отже, ставимо перед кібернетичною машиною такі завдання:

а) Скільки вже марно витрачено грошей на будівництво клубу?

б) Коли вже той клуб буде збудовано?

Немає сумніву, що найдосконаліша машина не дасть відповіді. Не по зубах їй така задачка.

Хто може дати відповідь на питання, так це тільки начальник тресту «Сніжнянантрацит» т. Греков і начальник будівельного управління № 3 т. Кулібаба.

Бо той клуб недобудований — їхня «самодіяльність».

ОТАКИЙ ТОЙ БАЖАК!

Рідко, дуже рідко читає книжки голова Холмського сільського споживчого товариства т. Бажак. Проте «Тараса Бульбу» прочитав.

Прочитав і замислився.

— Не ті порядки нині в торгівлі, не ті... — промовив, зітхнувши. — От на Запорозькій Січі були порядки! Треба перебудуватися.

І перебудувався.

Завітали до нього якісь Іванов та Димов на роботу наймthemся. Глянув голова на прибулих і суворо запитав:

— Горілку п'єте?

— Буває... — переступив з ноги на ногу Димов.

— У бога віруєте?

— Не так щоб дуже, але... як не кажіть, а щось над нами є... — промимрив Іванов.

— Будете торгувати!

За таким принципом перебрав Бажак усі свої кадри. Козарлюг, правда, мало набралося. Перевівся народ! Довелося за одинадцять місяців звільнити біля тридцяти чоловік. І хоч за ті ж таки одинадцять місяців недолічили по торговельних точках більше двадцяти тисяч карбованців, хоч з прилавків зникла і городина і садовина (ніхто їх не заготовляв), а приміщення крамниць завалилися, бо про ремонт думати не було часу, голова ССТ Бажак залишився задоволеним.

— Є ще порох у порохівницях! — вигукує він щоразу, коли йому натякають на безладдя в ССТ.

Ой, давно пора нагадати Бажаку, що Холмське споживче товариство (Арцизький район на Одещині) не торговельна точка на Запорозькій Січі, а він — не курінний отаман!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Часто скот женуть на м'ясокомбінати за сотні кілометрів. При таких перегонах він багато втрачає на вазі.

— Рятуйте наші туші!

З МАТЕРІАЛІВ, НАДІСЛАНИХ НА КОНКУРС

БАЙКИ

СОБАКА ГОНЧАРА

(З ВІРМЕНСЬКОГО ГУМОРУ)

Не уночі, а серед дня
Вовк на селі украв ягня.
За Вовком кинулась Собак селянських зграя.
Не відстають від нього, насідають.
Багато їх — із кожного двора!
Та ще й Жучок — Собака гончара.
— Чого хоч ти біжиш? — питає злодій хитро,—
Хіба в твоїм дворі я крав горшки, макітри?
— То знай, — сказав Жучок, — якщо на те пішло:
Мій двір і дім — усе моє село.

РИБА ЧИ КІТ?

(З НАРОДНОГО ГУМОРУ)

Господар молодий в крамниці чи на ринку
Купив рибину — рівно кілограм.
Приніс додому: — Ось покупка, жінко!
Готуй вечерю,—
Та й подався сам.
І десь затримався. Були на те причини —
В господаря багато всяких справ.
А в хату нишком до його дружини
Сусід-коханець завітав.
Оглянувся: чи не попався часом?
Господаря немає, все гаразд.
Пожартував і повечеряв ласо —
Рибину з'їв до крихітки за раз.
Та й був такий...
Господар повернувся:
— Давай вечеряти, бо підтягло живіт.
А жінка: — Господи! Признатися боюся...
Та тільки я не винна в тім, клянуся!
Рибину всю недавно з'їв наш кіт.
Зітхнув господар: — Невеселі справи.
За шкоду цю котові я завдам...
Та ось побачимо, хто винен тут, хто правий.
Він взяв кота й на терези поставив:
Кіт важив рівно кілограм.
Господар подивився на дружину:
— Тепер давай розберемось як слід.
Якщо це кіт, то де ж, скажи, рибина?
Якщо рибина це, то де ж наш кіт?

ХОРОБРИЙ ВОЇН

Збирались Воїни на бій кривавий.
І серед них у перших лавах
Один кривий стояв з мечем.
— А ти куди? — озвався хтось пихато. —
Вернись назад, там буде бій завзятий.
І ти від ворога нікуди не втечеш.
— Я йду на бій, щоб з бою не тікати, —
Сказав кривий. — Я йду перемагати...
Або я перемогу там знайду,
Або загину. З місця не зійду!

Павло КЛЮЧИНА.

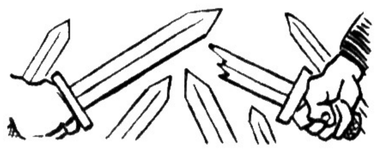

„І утюг — наш друг, і м'ясорубка — голубка"...

ПОХВАЛЬНЕ СЛОВО УТЮГОВІ

Усі предмети, речі, машини мають біографії. Ми можемо назвати рік народження пароплава, паровоза, літака, знаємо імена їхніх батьків. Навіть маленька електрична лампочка має велику біографію.

Є ж речі, яким повезло менше. Ні батьків їхніх, ні часу народження ніхто не знає.

От хоча б утюг узяти. Коли він народився? Хто це знає? Ні в єгипетських папірусах, ні в наукових розвідках Нестора-літописця згадок про утюг немає. А яка це кричуща історична несправедливість! Утюг же супроводжує людину все життя. Без нього не відбудеться жодна свайба. Яка наречена погодиться стати до шлюбу у невипрасуваній фаті? Покажіть нам того жениха, який наважився б нанести візит своїй майбутній тещі, нап'явши на себе штани з пузирями на колінах?

Та що там свайба! Без втручання утюга навіть парад не відбудеться. Адже історія не знає генерала, який ризикнув би приймати парад у пожмаканому мундирі!

Протягом століть утюг чесно служить людям, віддаючи їм усе тепло своєї душі. Він ладен пройти крізь вогонь і воду, аби лише прислужитися своєму хазяїнові.

До того ж він завжди крокує в ногу з технікою. Колись він був дерев'яним (його функції виконували рубель і качалка), згодом рубель був витіснений важким шматком чавуняки, — то був прадід сучасного утюга. В епоху Уатта й Ползунова той шмат чавуну пройнявся духом епохи й став утюгом паровим.

Нині, коли електровоз так активно вишитовхує з техніки паровоза, на зміну паровому прийшов утюг електричний. Блискучий, зручний, легкий, з регулятором режимів прасування, з автоматичним вимикачем, ще й з пропарювачем.

Безперечно, кожному споживачеві хотілось би стати власником такого чуда.

КІЛЬКА ТЕПЛИХ СЛІВ ПРО М'ЯСОРУБКУ

І ще є один незамінний агрегат, про який не пишуть ні дисертацій, ні монографій, якому не присвячують ні віршів, ні довгих статей в технічних енциклопедіях. Маємо на оці м'ясорубку.

Покажіть нам господиню, яка не хотіла б мати зручну, легку м'ясорубку? Яка господиня не хоче, щоб ручка її м'ясорубки була гладенькою і оберталася набагато легше, ніж заводна корба п'ятнадцятитонного дизеля? Хто не мріє мати набір вальців, які вкладаються в м'ясорубку і дають змогу молоти перець, каву і таке інше?

А хто з вас, дорогі наші читачі й споживачі, спожившн котлет, накручених такою м'ясорубкою, відмовиться випити чайку з гарно розмальованої чашечки?

А, напившись, хто не захоче полежати після чесного дня трудового на дивані і почитати свіжу газету при світлі гарної люстри чи акуратної настільної лампи?

ЩО Ж Є У КРАМНИЦЯХ НА ПОЛИЦЯХ?

Пробачте нам цю «гастрономічно-комфортну» лірику, але ми хилимо ось до чого...

Якщо вам чогось із згаданих речей бракує, ходімте з нами по крамницях.

Вам потрібна настільна лампа? Будь ласка! Ось лампа, висічена з суцільної гранітної брили. Якщо ви з'їли менше десятка згаданих вище котлет, не беріть її в руки, не втримаєте.

На абажур цієї лампи пішло щонайменше півгектара шовку. Елегантними формами й габаритами ця лампа може потягатися з пляжним грибком. Не лампа, а якийсь цар-абажур!

Утюга шукаєте?

Вам можуть запропонувати п'ять різних видів цих товароодиниць. Чого ви тільки не побачите! Деякі утюги оснащені дерев'яними ручками, точнісінько такими, як ото до чайників припасовуються. П'ять різних видів утюгів виготовляють підприємства України. Котрий з п'яти найгірший, поки що не відомо. Відомо тільки, що хороші утюги доводиться завозити аж із Ленінграда.

А як далеко було б навіть привозним утюгам до тих, які давно вже збираються випускати на заводі побутових приладів у Києві та на ливарно-механічному заводі в Дубно (Ровенщина)! Ходять чутки, що на цих заводах утюгобудівники заготували лозунги: «Утюг — наш кращий друг» та «Зустрінемо споживача якісним утюгом!» Чи багато було написано таких лозунгів, ми не бачили, як не бачимо й самих утюгів.

М'ясорубкам повезло більше. Нині у виробництво, за неточними підрахунками, запущено півтора десятка різних конструкцій м'ясорубок. Кожне підприємство робить їх на свій копил. Серед випущених є гірші, є трохи кращі, але по-справжньому хороших немає. Кожне підприємство, кожна артіль прагне внести в справу м'ясорубкобудування щось своє, неповторне, самобутнє. Кожен клепає, що йому фантазія підказує: в того ручка довга, в того — куца, в того вона сама, триклятуща, злітає, а в іншого її, гемонську, обценьками не стягнеш...

А ніякого тобі стандарту, ніякісіньких норм! Киньсь таку м'ясорубку ремонтувати, наберешся лиха: ні гвинта не добереш, ні гайки не накрутиш...

Складається враження, що творці м'ясорубок зовсім забувають про споживача. Вони й гадки не мають про те, що хтось їхню продукцію мусить продавати і за її якість очима кліпати перед покупцем.

ПРО ЦЕНТРИФУГУ, МАЛЕНЬКУ ЛАМПОЧКУ, ЗОЛОТИЙ ПОЯСОК ТА ЗРАЗКОВО-ПОКАЗОВУ ПИЛКУ

А то ще є такий хороший предмет ширвжитку — центрифуга для викручування білизни.

«Є такий...» — це неправильно сказано. Немає центрифуг у продажу і хтозна, коли будуть.

Але коротко пояснимо, що це за штука. Центрифуга, незважаючи на свою дещо романтичну і трохи навіть музичну назву, агрегат немудрий. Це звичайне відро, але воно з дірками й з мотором. Вкладаєте в таке відро випрану білизну, мотор крутить відро, вода крізь дірки вилітає, білизна сохне на очах!..

Просто, зручно, а який це подарунок нашим хазяйкам!

Доручили цей подарунок виготовляти Львівському автобусному заводові. Придивилася дирекція до центрифуги і закрутила носом: тут великого валу не накрутиш... І почала дирекція «фугувати» папірці в різні кінці: «Заберіть її у нас к бісу! На них попиту не буде. Вони нікому не потрібні...»

Так і не діждалися господині подаруночка...

Ще раз перепрошуємось, — ми не все сказали про оту кам'яну настільну лампу. Давно вже час настав замінити її, неоковирну, малогабаритними, невеличкими настільними лампами. Та не знайдете ви такого дива ні в Харкові, ні в Полтаві, ні в самій столиці. Жодне підприємство на Україні не виробляє малогабаритних лампочок і патронів до них. А яка б це була економія коштів, матеріалів, сировини! Які чудесні люстри, бра, настільні лампи, нічники можна було б випускати! Як зручно й дешево можна було б перевозити таку продукцію!

Споживачі тільки спасибі сказали б за такі новинки... Так, як колись дякували вони Баранівському фарфоровому заводові (Житомирщина), який випускав гарненькі, акуратні, розмальовані «в горошок» недорогі чайні сервізи. Купували ті сервізи люди наввипередки. Пишатися б заводові прихильністю покупців, так ні ж... Когось напоумив нечистий намалювати на блюдцях золоті поясочки. Сервіз від того кращим не став, а ціна його підскочила вдвічі. Стоїть тепер сервіз на полицях у крамницях, Відвертаються від нього покупці, бо кому ж хочеться, щоб його пояском по кишені били, хай навіть золотим?..

Не дуже панькається з споживачами й Дніпропетровський завод ім. 22-ї річниці Жовтня. Уміють там робити хороші речі, особливо інвентар для садівників та городників. От, скажімо, зробили лучкову пилку. То не пилка, а якийсь предмет розкоші! Хто не вірить, може подивитися на неї в Торговій палаті у Києві. Всі ж інші пилки, випущені заводом, не годяться ні в тин, ні в ворота, ні до саду, ні до городу...

ЯК НА ОДНОМУ ЗАВОДІ ЛОПАТУ З'ЇЛИ

У тій же палаті, де лежить зразково-показова пилка, розповіли нам цікаву історію про консерви. Якось запропонували директорові одного консервного комбінату освоїти нові види продукції. Взяв він у палаті чотирнадцять банок зразків і поторохтів з ними додому.

Місяці йдуть, час минає, а нових консервів щось у продажу немає. Що за дивина? Кинулися до директора:

— Або продукцію випускайте, або зразки поверніть!

А директор посміхається та ще й облизується. Бо вийшло так. Привіз він зразки на комбінат і разом з інженерами та дегустаторами заходився досліджувати смакові якості привезеного. І як засіли хлопці кругом банок, як почали уплітати, не зчулися, куди ті зразки й поділися. Але то не так дивно: консерви для того й робляться, щоб їх їли...

А он у Дніпропетровську, на заводі імені Комінтерну, недавно примудрилися... залізну лопату з'їсти.

Доручили цьому заводові звичайні лопати випускати... Спочатку діло просто кипіло. Дирекція заводу відрядила аж у Таллін, кращих своїх лопатознавців, щоб там досвід перейняли, ознайомилися з новими течіями в лопатоконструюванні.

Почали дуже гучно, а закінчили так же, як і оті консервороби: лопати нема...

ЕПІЛОГ

О, обіцянки-цяцянки! Щороку вами ширвжиткові діячі забавляються, на всі боки вами розкидаються. Вилізуть на трибуну, соловейками заливаються:

— І утюг — наш друг...
— І м'ясорубка — голубка...
— І центрифуга — найкраща подруга...

А як до діла доходить, то того нема, те нікуди не годиться, а те чомусь не виходить.

Коли вже цьому буде покладено «епілог»?

М. БІЛКУН.
П. ГЛАЗОВИЙ.

ЗАТАНЦЮВАЛИСЯ

У залізничному клубі станції Новоград-Волинський (завклубом т. Немеришин), крім танців, ніякої культурно-масової роботи не провадиться.

(З листа до редакції).

Штукатурка пада з стелі,
Ходить ходором земля.
Линуть вигуки веселі —
Їх почуєш оддаля.
Попереду Немеришин,
Не танцює хлопець — пише!
До землиці припада.

— Дам лиха закаблукам,
Закаблукам лиха дам.
Дістанеться й передам!
Хто там каже, друзі любі,
Що нема роботи в клубі?

М. БІЛИЙ.

НІ ЗА ХОЛОДНУ ВОДУ

Майже рік тому в с. Ново-Андріївці, Улянівського району, Сумської обл., завалився колодязь. Колгоспники за власні кошти купили цементові круги, але голова сільради Терещенко і не думає про ремонт...

(З листа до редакції).

До колодязя підійдеш —
Аж холоне серце...
Як же з нього зачерпнути
Та й води відерце?

— Згляньтесь, люди! Таким же я
Не бував ще зроду!..
Та ніхто щось не береться
Й за холодну воду.

К. ЮР.

КОНКУРС ПЕРЦЯ

Перець оголошує конкурс серед зв'язківців Житомирської області на розв'язання телеграфної головоломки, складеної радомишльськими телеграфістами.

ТЕЛЕГРАМА

ПРИЙОМ ... 7 20 ... ПЕРЕДАЧА РАДОМЫШЛЬ ЖИТОМИРСКОЙ МАШСТРОЙЛАВОД ИГНАТОВУ =

Бланк № 97

Прийняв ... Передав:

УЖГ/181 УЖГЗРОДА 1102 15 10 1457

Службові помітки:

ПНОШУ ОТГНУЗИТЬ НЕСТИ ШТУК ЗРТИТЖННЫХКЭПЭВЖО ТРЕХЩОННЫЯ БЛОКОВ = ЗАКАРПАТЛЕН ЦУПЕРРКК-

Преміювання авторів головоломки провадитиме особисто начальник Житомирського обласного управління зв'язку.
Про розмір премії буде повідомлено окремо.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Магазин без продавця.

Продавець без магазину.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Хороша, брат, штука техніка! Без неї кроку не ступиш!

САТИРА наших друзів

Малюнки з журналів «РОГАЧ» (Братіслава), «СТЪРШЕЛ» (Софія), «УРЗІКА» (Бухарест) та «ШПИЛЬКИ» (Варшава).

Війська бундесверу розквартировано на базах північної Франції.

Мішень західнонімецьких реваншистів на французькому стрільбищі.

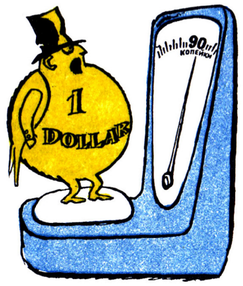

Без слів.

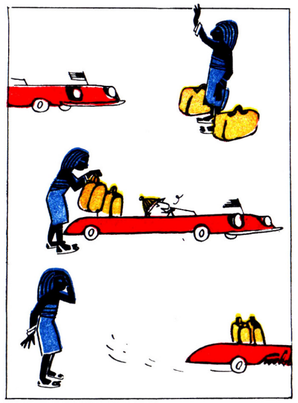

Американська допомога молодим африканським державам.

Нова ілюстрація до старого англійського девізу: «Мій дім — моя фортеця».

ТАТУЇРОВКА МОБУТУ.

— Що? Вивозимо руду з Катанги? Навпаки, завозимо сюди залізо...

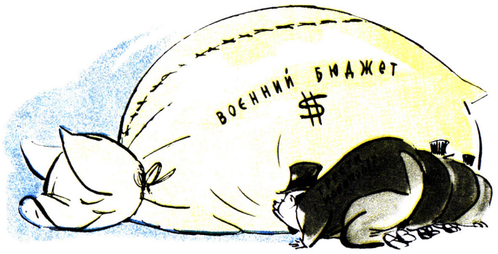

ВІДГОДІВЛЯ СВИНЕЙ.

Аденауер: — Вам, мадемуазель, дуже личить цей капелюшок.

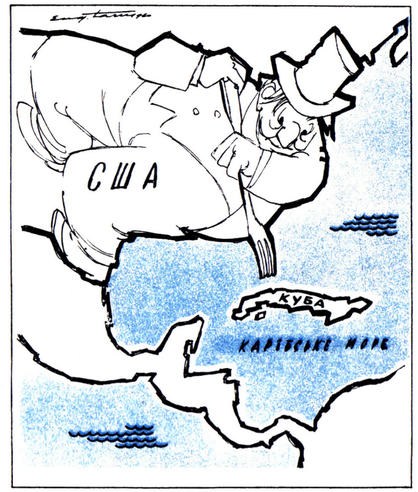

Мрія американських імперіалістів.

Каструлі з свистками

Наш священний обов'язок — підтримувати національну промисловість. Тому я щиро зрадів, коли мене запросили відвідати завод, що виробляє каструлі із свистками. Представників преси — а нас зібралося чимало — зустрічали біля воріт. Директор заводу виявився симпатичною, привітною людиною. Він вставав назустріч кожному, вітав і запрошував сідати у м'яке крісло.

Я був дуже радий, що наша національна промисловість зробила такий великий крок вперед, опанувавши виробництво каструль із свистками. Нас почастували цигарками. Директор натиснув на кнопку дзвінка. Увійшов гарно одягнений чоловік.

— Почастуйте дорогих гостей, — наказав директор.

Потім звернувся до нас:

— У нас є чудовий полуничний сік.

Нас, газетярів, зібралося біля трьох десятків і кожного дирекція почастувала чаєм, кавою або полуничним соком. Спочатку ми завели розмову про погоду, потім про кінофільми, далі перейшли до проблем піднесення нашого рибного промислу. Під веселий регіт розповіли кілька солоних анекдотів. Серед нас було чимало дотепників — і в кабінеті директора не вщухав регіт. Потім директор люб'язно запросив усіх нас пообідати.

Довгий стіл угинався від страв. Чого тут тільки не було — і баранина, й ікра, і дичина, і навіть свинина, — не було тільки пташиного молока.

За столом так багато сміялися, що один з наших колег мало не віддав богові душу, вдавившись курячою кісткою.

По обіді випили кави й покурили. У багатьох газетярів, що пишуть на економічні теми, були невідкладні справи, і більшість із них, вибачившись, пішли.

Звісно — працівники преси завжди в курсі всіх подій — і ті, що залишились, почали авторитетно говорити про музику й атомну бомбу, театр і реактивні літаки.

Пробило п'яту годину.

— Будь ласка до буфету! — запросив директор.

Буфет був розкішний. І нам довелося щиро пошкодувати за тим, що наші шлунки ще не встигли перетравити обід. Щоб розпалити апетит, ми налягли на випивку. Під холодні закуски пили горілку, під фрукти — вино, із солодким — лікер, із сухими фруктами — виноградну горілку, з бринзою й горіхами — пиво, а далі без розбору — віскі, джин.

Незабаром пішла ще одна група газетярів. Надаючи величезного значення розвиткові національної промисловості, я вирішив зачекати, чи не розкажуть нам чого-небудь про завод, що випускає каструлі із свистками.

Близько восьмої години вечора нас залишилося троє — спортивний оглядач, складач кросвордів та я, фейлетоніст.

Директор глянув на нас, ніби промовив: «Наїлися, напилися, чого ж вам ще треба?»

Я тихенько запитав спортивного оглядача:

— Що будемо робити далі?

— Мене директор обіцяв відвезти на машині — от я й чекаю! — відповів оглядач.

Складач кросвордів виявився старим знайомим директора.

Теми для розмов були вичерпані.

Ніяковіючи, я звернувся до директора:

— Чи не могли б ви розповісти щось про свій завод?

Директор глянув на мене і, покусуючи оливця, здивовано перепитав:

— Га? Що? Про завод!? Бачте... наш завод... так би мовити, завод, що випускає свистки, тобто, як їх там, каструлі із свистками. Наш завод виробляє протягом дня сім таких каструль. Коли я вперше прийшов сюди, завод виробляв лише п'ять каструль на день. Я сподіваюсь, що найближчим часом нам пощастить довести випуск каструль до десяти на день. Вам відомо, що програмою нашого уряду передбачено зробити кожного громадянина як власником будинку та невеличкого саду з басейном і тентом, так і власником каструлі із свистком. У зв'язку з цим, ми повинні збільшити продуктивність нашого заводу... Звичайно, нам доведеться зіткнутися з деякими труднощами. Але я вас дуже прошу не писати у ваших газетах про ці труднощі. Матеріали й деталі, потрібні для виробництва каструль із свистками, — каструлі, покришки, свистки тощо ми одержуємо з Америки. Але збираємо ми все це на місці й випускаємо готові каструлі із свистками.

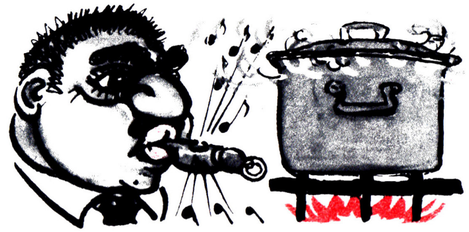

До каструль ми прикріплюємо металеві етикетки з написом: «Зроблено в Туреччині». До речі, ці етикетки ми також одержуємо з Америки. У завод вкладено змішаний турецько-американський капітал. Гроші наші, а ідея американська!..

Проте зараз матеріали і деталі перестали надходити, і ми переживаємо труднощі. Наші каструлі із свистками за своїми якостями набагато кращі за європейські та американські. По-перше, звук наших свистків дуже приємний. Наприклад, ви поклали в каструлю квасолю, і вона зварилася. У цю мить свисток дає такий мелодичний звук, наче сам Зекі Мюрен виконує відому пісеньку «Магнолія». А каструлі американського виробництва свистять так несподівано й пронизливо, що були випадки, коли у вагітних жінок з переляку починалися передчасні пологи. Крім того, наші свистки свистять довше. Одним словом, наша продукція краща за іноземну.

Але, як я вже сказав, у нас немає потрібних деталей та матеріалів. Свистків, слава богу, у нас у країні вистачає, а от каструль нема. Але ми знайшли вихід з цього становища: поки що виробляємо і пускаємо у продаж тільки свистки. Можете взяти свою власну звичайну каструлю і варити в ній обід. Тільки-но обід зварився, ви берете в рота свисток і починаєте свистіти, сповіщаючи всіх, що страва готова. Таким чином, ви стаєте власником не звичайної каструлі, а каструлі із свистком.

До того ж, ця ідея має ще й інші переваги: власник каструлі може використати замість свистка також саксофон, скрипку або барабан. Тоді каструлі відповідно будуть називатися саксофонна, скрипкова, барабанна. Ця ідея цілком належить нам. До речі, коли їжа зварюється у барабанній каструлі, про це почують не лише вдома, а в усьому кварталі...

Я подякував директорові за інформацію і поїхав.

Наступного дня всі ті, хто був присутній на обіді у директора, надрукували у газетах статті з такими заголовками: «Національна промисловість країни на піднесенні», «Каструлі виробництва нашої батьківщини набагато кращі закордонних», «25 мільйонів каструль із свистками на рік» і таке інше.

АЗІЗ НЕСІН.

Переклад з турецької Р. КАЗАЗІШВІЛІ.

З матеріалів, надісланих на конкурс.

Коржі з маком

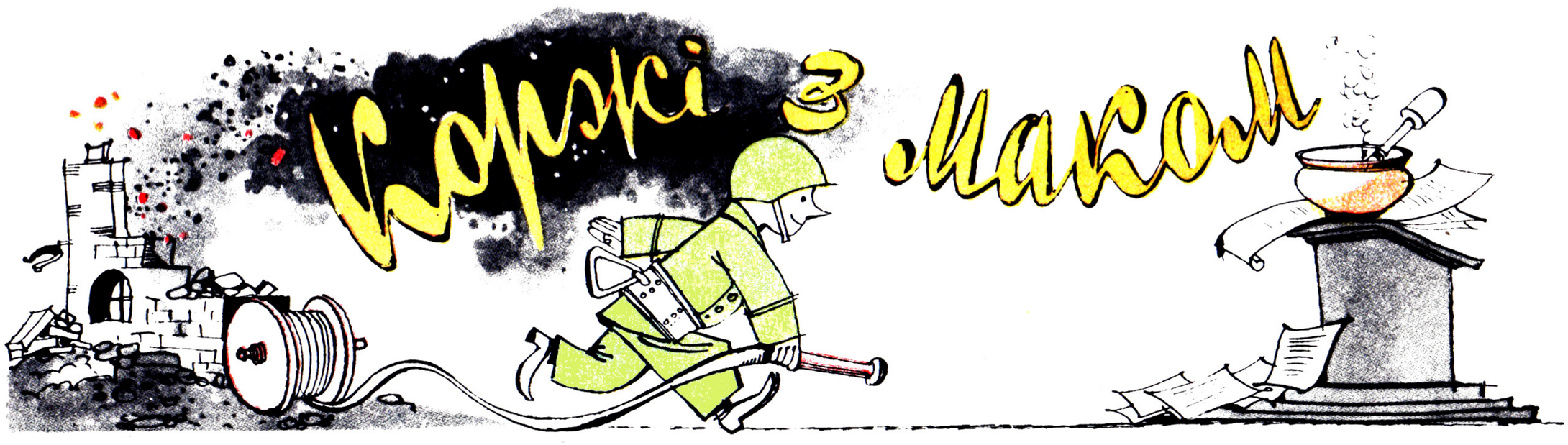

Глянувши на Шабашкіна, проймаєшся глибокою повагою і пошаною до нього. Ходить Степан Степанович, спираючись на палицю з набалдашником, ходить повагом, статечно, як людина, що знає собі ціну.

У дитинстві, як запевняють очевидці, Степан Степанович був звичайнісіньким Стьопкою і страшенно любив мед. Любив він його над усе на світі і через оту свою любов часто мучився животом. Проте, коли живіт переставав боліти, Стьопка знову допадався до меду.

Стьопка мріяв стати медоводом. Пізніше виявилося, що такої спеціальності немає, а є спеціальність пасічника. Вона дуже щільно пов'язана з бджолами, а бджіл Стьопка боявся і люто не любив їх. Вони платили йому тим же, певне, вбачаючи в ньому трутня.

Отож, махнувши рукою на мед, Стьопка після закінчення десятирічки подався на курси пожежників. Дванадцять місяців опановував він складне мистецтво боротьби з вогнем. І слід віддати йому належне. Доки в місті не було пожеж, він справлявся з своїми обов'язками блискуче. Але після першої ж пожежі, яка скінчилася повною перемогою вогненної стихії, йому показали на двері.

І тоді гостро постало питання «бути чи не бути», а коли «бути», то ким...

Два дні Шабашкін не виходив на вулицю і щось строчив на папері. Потім зібрав списані аркушики і рішуче подався до лекційного бюро. Відтоді лекція «Пожежі при комунізмі» давала йому змогу не дуже трудитися, але сито жити при соціалізмі. Його голос лунав по клубах, червоних кутках і на масовках.

Директори клубів ставили чергову галочку в звітах про виконання плану читання лекцій. Степан Степанович з великою охотою відмічав чергову путівку. Ну, а слухачі? Тут уже діяла клубна афіша. Навіть не вона, а останній рядок: «Після лекції — концерт», або «Після лекції — танці». Коли й це не допомагало, клубні адміністратори діяли ще рішучіше. Олівцем або чорнилом дописували: «Дітям до 16 років вхід заборонено». І тоді в клубі був повний кворум.

...Але останнім часом Степан Степанович кудись зник з пожежного горизонту. Чи не пішов був на пенсію?

— Е, ні! На пенсію мені ще ранувато, — відгукнувся він на моє запитання. — Пожежну тематику я вже переріс. Тепер веду кулінарну пропаганду.

— Яку, яку!?

— Чого ви дивуєтесь, — кулінарну! Виступаю в солідних клубах, просвіщаю молодих господарок.

— Гасити пожежі?

— До чого тут пожежі? Вчу їх, так би мовити, створювати матеріальні цінності: пиріжки, торти, тістечка. Підношу ідейний рівень молоді. Даю їм потрібні знання.

— Так, так, а ви самі звідки ж цього набралися?..

— Ерудиція, лекторський досвід, — стомлено відмахнувся Степан Степанович. — Ось зараз у Будинку культури будівельників виступатиму. Ходімо, послухаєте.

Тема лекції іменувалася коротко: «Коржі з маком та їх значення».

Правда, ні борошна, ні маку, ні цукру Степан Степанович з собою не взяв. Він схопив тільки грубезний портфель і галопом помчав до аудиторії. Я пішов за ним і сів в останньому ряді.

Розіклавши аркушики і оглядівшись навкруги, Степан Степанович почав:

— Сьогодні у нас, товариші, нова тема: «Коржі з маком і їх значення». З історичних джерел відомо, що перші коржі, тоді ще з диким маком, з'явилися у сиву давнину. В ту епоху їх пекли не на газовій плитці і не на «електрочуді», а на камінні, і мак терли у кам'яних макітрах. Мабуть, тому, що вік той називався кам'яним, коржі з маком теж були тверді, як камінь. Смак тих коржів так відрізнявся від смаку сучасного коржа з маком, як наш сучасник відрізняється від людини кам'яного віку.

Лектор кашлянув і повів далі:

— Потім коржі з маком ми зустрічаємо вже в рабовласницькому суспільстві. Їли їх переважно рабовласники. Самі раби коржів з маком не їли. Чому? Бо їм не давали. Вони пекли коржі, терли мак і здіймали повстання, серед яких найбільш відоме повстання Спартака, іменем якого названо нашу провідну футбольну команду (останню фразу лектор промовив з посмішкою, демонструючи вміле пов'язання історичного матеріалу з сучасністю).

Смішок, що прошелестів у залі, анітрохи не збентежив Степана Степановича, навпаки, у його голосі забриніла бадьорість.

— При феодалізмі на коржах з маком вже позначається соціальне середовище, в якому їх пекли. Якщо при рабовласницькому суспільстві мак для коржів тер раб, котрого рабовласник міг убити, то при феодалізмі мак тре вже не раб, а кріпак, котрого рабовласник не мав права вбити. Не боячись смерті, кріпак тер мак ретельніше, і це позначилося на якості коржів з маком. При капіталізмі значення коржів з маком зростає. Їх їдять не тільки капіталісти, але й буржуазна інтелігенція...

Нарешті, лекція скінчилася, і я кинувся до дверей.

— Хвилиночку, — вигукнув Степан Степанович, — я з вами!

Не встиг я й оком кліпнути, як Степан Степанович набився до мене в гості. За півгодини ми вже ласували кулінарним експромтом моєї дружини.

Треба віддати належне Степанові Степановичу, пригощався він дуже активно і ще активніше захоплювався:

— Чудесно, чудесно! Який смак! Просто в роті тане. Що це таке?

— Коржі з маком, — відповіла дружина.

— Що?!

— Коржі з маком, — підхопив я, — пам'ятаєте, вони зустрічалися ще в кам'яному віці...

— У кам'яному віці? — перепитав Степан Степанович і, холодно глянувши на мене, почав прощатися.

...Більше я його не зустрічав. Але скільки зустрічається ще таких Степанів Степановичів, що обрали собі за професію наведення псевдотеоретичного туману на загальновідомі речі.

У тому тумані заробляють вони собі на коржі з маком. Та й не тільки на коржі...

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Народні усмішки

ВІЙСЬКОВА ТАЄМНИЦЯ

Це було давно, як у нас панували австріяки. Треба було одному шпигунові дізнатися, скільки австрійців у нашому селі. Підходить він до повара і питає:

— Слухай, друже, скажи, скільки вас тут у селі вояків?

А повар відповідає:

— Ні, не скажу. Це військова таємниця.

А той питає далі:

— А навіщо ти, друже, так багато супу наварив?

А повар відповідає:

— А ти думаєш, дурню, на 1500 солдатів скільки супу треба?!

Повідомив Й. Р. МАРКО
з с. Перегінське, Рожнятівського району, Станіславської області.

ХТОСЬ У КОГОСЬ ЩОСЬ ХРЕСТИВ

У п'ятницю приходить до попа тітка Секлета, приносить курку, десяток яєць та й каже:

— Батюшко, у нас нещастя.

— А яке саме? — питає піп.

— Та от наш син Семен задумав одружитися з Палажкою Ялисея, що то живе на царині, а ми з чоловіком просимо вас, батюшко, не вінчати їх, а ми вам віддячимо.

— Добре, — відповідає піп, — попробую.

У суботу ввечері приходять до попа Семен і Палажка і просять їх повінчати.

— Добре діло, — каже піп, — зараз загляну до книжок, чи немає якої перешкоди.

Заглянув та й продовжує:

— На жаль, не можу вас повінчати, бо ви родичі.

— Та які там родичі, — здивувався Семен, — хіба такі, як той Сидір, що бабі рідний Хведір. Або той Василь, що куминій свасі молотник через дорогу навприсядки.

— Та ні, — говорить піп, — ти не жартуй, а слухай мене уважно й кумекай. У вас хтось у когось щось хрестив. Кумекаєш, що ви родичі?

— Авжеж кумекаю, — відповідає Семен, — а маю надію, що й Палазя кумекає і розуміє, що не треба слухати ії батьків, а йти завтра до району і в загсі одружитися.

І обоє пішли від попа додому.

Надіслав С. КУЛИК
з с. Реско, Лобезького повіту, Щецінського воєводства, Польської Народної Республіки.

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ПЕРУКАР

В часи Оттоманської імперії один турецький султан влаштував при дворі пишний банкет. На ньому зібралося багато іменитих гостей. На таких гульбищах султан любив похизуватись своєю мудрістю. Так було й цього разу.

Шановні хани та беки, цвіт моєї імперії! — звернувся він до присутніх. — Скажіть, хто з моїх підданих найчастіше держить у своїх руках моє життя. За правильну відповідь оддам свій найкращий палац.

Знать загуділа: кожен хотів одержати цю дорогоцінну винагороду. Посипались здогадки...

— О, мій повелителю, чи не маєте ви на увазі вашого непереможного візира Мухамеда? — заговорив один з беків.

— Ні! — відповів султан.

Не задовольняли його і відповіді інших гостей. Адже він мав на увазі зірку свого гарему, незрівнянну красуню Гулію — ревниву злючку, з якою найбільше проводив часу. Не раз вона, грайливо вигинаючись, замахувалась на нього тоненьким кинджалом з дамаської сталі.

Нарешті, курдський хан Чакмет, відомий своєю прямотою, підвівся і сказав:

— Людина, яка найчастіше держить у своїх руках ваше життя, — це придворний перукар.

— Чому? — сердито запитав султан.

— А тому, що коли він голить вам голову, ваше життя знаходиться в його руках.

Всі засміялися.

Повідомив М. ЛИСИЙ
з с. Сокиряни, Чернівецької області.

Степан ОЛІЙНИК

Для добра, не для калитки

З Придніпров'я у Донбас
Я прибув весною.
Незабаром брат Панас
Поспішив за мною.

Згодом шану здобули,
Грамоту технічну.
І в бригаду нас взяли
У Комуністичну.

Хто гримить на весь забій,
Тим і добрі гроші...
Покупили ми собі
Шляпи, макінтоші,

Килим — з барвами всіма,
Дзеркало у рамі.
І послали, зокрема,
«На корову» — мамі.

Рада й досі вся рідня
«Мурі» лисобокій!
Та на шахті з того дня
Втратили ми спокій:

Днів не більш, як через п'ять,
Шалапутний трохи,
Прилетів на шахту зять —
Чоловік Явдохи:

— Чув, «проходка» є. Піду!
По мені роботка...
(Певно, думав, що в саду
Буде та проходка!).

— Улаштуйте! — щебетав
Тенорочком милим.
Та недовго він топтав
Наш красивий килим.

Скис в «проходочці» зятьок!
(Сміємось і досі):
«Вишли гроші на квиток!» —
Затрубив Явдосі.

Не добравсь ще до села
Зять без заробітку, —
Телеграма прибула:
«Зустрічайте тітку!»

Голосок, мов той дзвінок,
У новенькій плахті...
— Труд важкий не для жінок!
Це Закон на шахті!..

Лиш руками розвела...
(Згодилась на тому!).

Пиріжків нам напекла
І — в село, додому!

Як сідала у вагон,
Кинула весела:
— От би нам такий Закон
У колгоспи, в села,
Щоб мужчин-здоровань —
На важкі роботи!..

Тітка їхала в Рожнів...
А звідтіль, навпроти —

З хитрим «планом», повен дум,
Молодий, пикатий,
Мчав на шахту тітчин кум —
Савка Довгоп'ятий.

...Витяг бутель первача,
Витер губи ласі:
— Молотнуть на «Москвича»
Думаю в Донбасі!..

— А потягнеш?
— Що ви? Я?
Та не здам ні кроку!
Я ж на фермі бугая
Піднімав, ніврокУ!

Влаштували!.. Домоглись
«Приставної» койки.
Взявся він — по схилу, ввись —
Перти в лаву стойки.

Зразу пер по дві, по три,
Хекав у напрузі,
Потім, бачим, догори —
Вже повзе на пузі.

Потім... шмиг навтікача,
Чорний весь, до пупа!
Заробив для «Москвича»
Одного шурупа!

Дременув по лаві вниз,
А звідтіль — нагору...
І крутнув хвостом, як лис!
Стереже комору!

Торбохватам наш Донбас
Не по духу! Знаєм...
А, як бачите, для нас
Став він рідним краєм!

Хто йде в шахту для добра,
А не для калитки, —
Тим і слава на-гора,
Тим і заробітки!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ти невихована дитина! Якби знав, ніколи б з тобою не одружився...

Друже Перче!

Перш ніж перейти до суті справи, нагадаємо тобі одну приповідку. Умовляла мати сина:

— Доки будеш ти лежати? Є роботи в нас доволі і на фермі, і у полі... Ти ж і вдень, і уночі байдикуєш на печі...

Умовляла й недарма. Не пропали речі. Бачить — вертиться синок. Бачить — злазить з печі... Мати рада: «Добре слово підведе обов'язково, хоч який ледачий». А синок: «Не в тому річ... Хочу взять рядно на піч, дуже бо гаряча!»

Думаєш, це ми вигадали? Ні! Синок такий є. Це ледар і нероба Михайло Приходько. А його мати — чесна трудівниця колгоспу «Україна», Лубенського району. І такі розмови між ними відбуваються мало не щодня, з тією відміною, що нерідко по материній голові ходять синочкові кулаки.

Додам, Перче, що синкові перевалило вже за сорок і що все це відбувається на очах правління колгоспу і сільської Ради.

М. ЧУДНІВЕЦЬКИЙ.

Полтавська область.

Відвантажив наш лісгоспзаг Козятинському хлібкомбінату два вагони дров. А у відповідь — акт: недовантажили ви нам аж 25 складометрів дров (у вагон влазить 30 складометрів!) Акта підписали начальник постачання Шкрабій, зав. складом Гридін та інші.

Що ж робити?.. Поїхав наш представник до Козятина, роздивився сам, показав хлібозаводівцям, і виявилося, що ніякої нестачі немає. І той же Шкрабій, і той же Гридін ствердили своїми підписами, що все в порядку — ніякої нестачі немає.

Повернувся наш представник додому живий-здоровий. Але ж він чотири дні був відірваний від своєї основної роботи, витратив чимало державних грошей тільки для того, щоб поговорити з козятинськими «хазяями», які однією рукою пишуть «ні», а другою «так».

Влетіла в копієчку та розмова про дрова!

Ю. С. НОСАТИЙ.

Володимирецький лісгоспзаг,
Ровенської області.

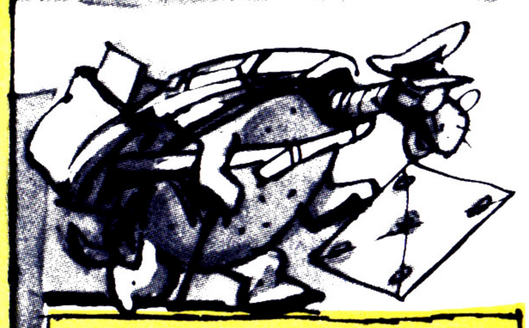

Якщо хочеш знати, чи ще живі, чи здорові всі родичі гарбузові, які проживають у м. Жданівці, Вінницької області, не гайся: бери машину або сідай на поїзд і негайно вирушай у дорогу. Бо якщо почнеш писати їм листи та слати їх авіапоштою з Ново-Воронцівки, Херсонської області, на Жданівку, то, доки відповідь одержиш, багатьох з своїх родичів не долічишся. От ми вдалися до авіапошти й поплатилися. Віддаль від Жданівки до Ново-Воронцівки — 600 кілометрів — поїзд покриває за одну добу. А авіапошта, якою ми вирішили скористатися, щоб швидше переслати важливі документи, чвалала туди аж шість діб.

Поцікався, Перче, якої марки літаки курсують на цій лінії і хто запланував їм таку надволячу швидкість — 4 кілометри на годину?

І. БОЛДИРЄВ,
головний бухгалтер вантажного автопарку.

Н.-Воронцівка,
Херсонської області.

Розповім тобі коротку історію про одну невеличку деталь. Це — деталь КНС-206А, яку підвідділ запасних частин Держплану запланував виробляти на Дніпропетровському заводі сільськогосподарського машинобудування.

За цим завданням ми повинні були виготовити 5500 деталей КНС-206А (запасна частина до бурякозбирального комбайна). Завод встиг зробити 4600 деталей, але й цього виявилося забагато, бо збути нам пощастило тільки 800 штук. А решту 3800 штук доведеться, мабуть, здавати в утиль, бо ніхто не хоче їх брати — непотрібні вони.

Ти, Перче, звичайно, можеш спитати: навіщо ж було планувати виробництво нікому непотрібної продукції і вводити підприємство у великі збитки?

Для нас, виробничників, це теж велика загадка. Розгадати її може лише один начальник підвідділу запчастин Держплану т. Соколов. Бо це ж він планував виробництво деталі, не заглиблюючись у деталі...

В. КОВАЛЕНКО,
інженер по запчастинах заводу с.-г. машинобудування.

м. Дніпропетровськ.

Виставка ШИРНЕТРЕБА

Знайомтесь з новими зразками сезонного й демісезонного асортименту, що прибули на нашу виставку.

ЕКСПОНАТ № 1

Дитяча лопаточка. Обережно! Голими руками не беріться — поріжетесь. І за держачок не хапайтеся — не обберетеся скабок. А якщо вам дуже хочеться придбати таку лопаточку, будь ласка — цілком замінює бритву. Голіться на здоров'я. А дітям не купуйте. Пожалійте своїх діточок. Подяки і схвальні відгуки адресуйте т. Панасевичу — начальникові цеху ширвжитку Київського заводу «Червоний екскаватор».

ЕКСПОНАТ № 2

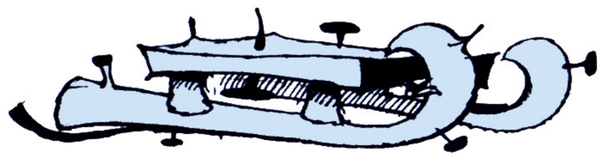

Дитячі гринджолята. Близько не підходьте! Не сідайте! І не дивіться на них! Вони такі грубі, необтесані, потріскані, утикані гострячками, що навіть очам боляче дивитися на таку неоковирну продукцію Вовчанського обозного заводу на Харківщині (директор т. Титаренко).

ЕКСПОНАТ № 3

Звичайний ватерпас — це прилад для визначення рівня. А цей ватерпас — з кривою, невідшліфованою основою і з цвяхами, що стирчать в усі боки, — для чого служить? Теж для визначення рівня... якості продукції Київського експериментального заводу (начальник цеху т. Турунов). 6860 ватерпасів цієї оригінальної конструкції випустив завод, і жодного з них у руки взяти не можна. Високий рівень браку! Стопроцентний!

ЕКСПОНАТ № 4

Хрін любить танцювати на тертушці. Факт. Але дивлячись на якій. Спробував би він потанцювати хоч би й на оцій тертушці, випущеній на Харківщині Деркачівським механічним заводом, коли вона гнеться, тріскається, ламається. А таких тертушок завод (директор т. Ясногородський) випустив не одну і не дві, а 18 тисяч штук, і всі в... утиль. Тут уже не до танців.

ЕКСПОНАТ № 5

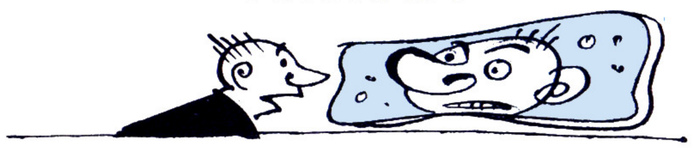

Завод «Мітос» (Харківський раднаргосп) випускає туалетні й мебльові дзеркала. Виробляє із звичайного технічного скла, а рапортує, що з високоякісного полірованого. Срібло на амальгаму одержує за нормою, але на шляху до дзеркала цю норму переполовинюють. Дзеркала через це бракують, а на «Мітосі» (директор т. Марков) рапортують: план виконали, собівартість знизили, гоніть премію! І гонять. Браковану продукцію — на нашу виставку, а премії — бракоробам у кишені!

Мал. Л. КАПЛАНА

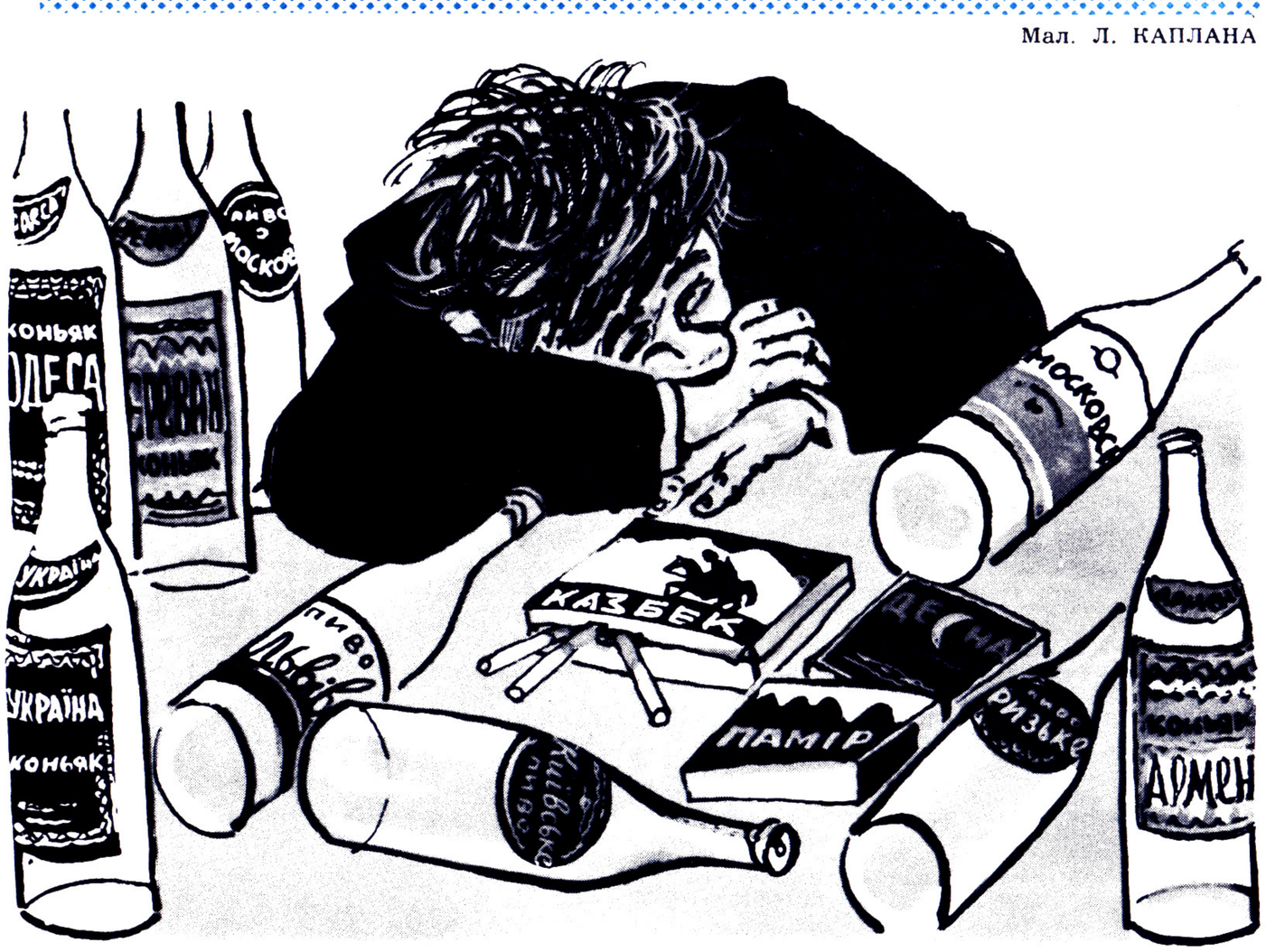

Його географія.

Вінегрет з перцем

Мал. Л. БОЙКА

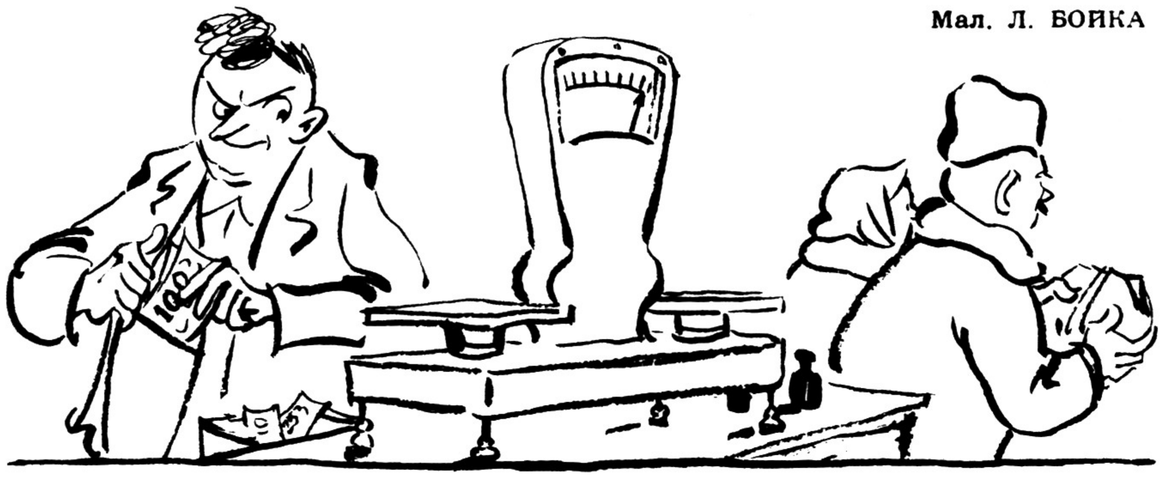

Собі — вартість продукції.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

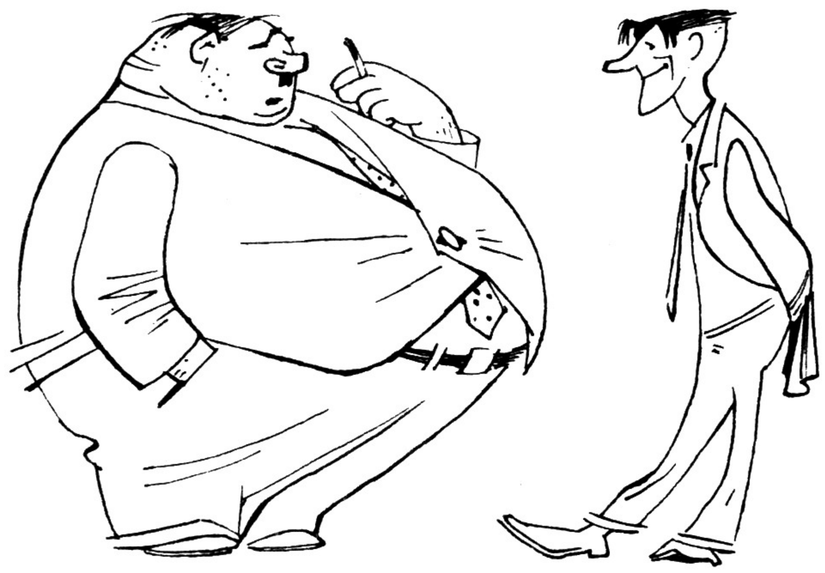

— Як живеш?
— Не живу, а животію...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Двійники.

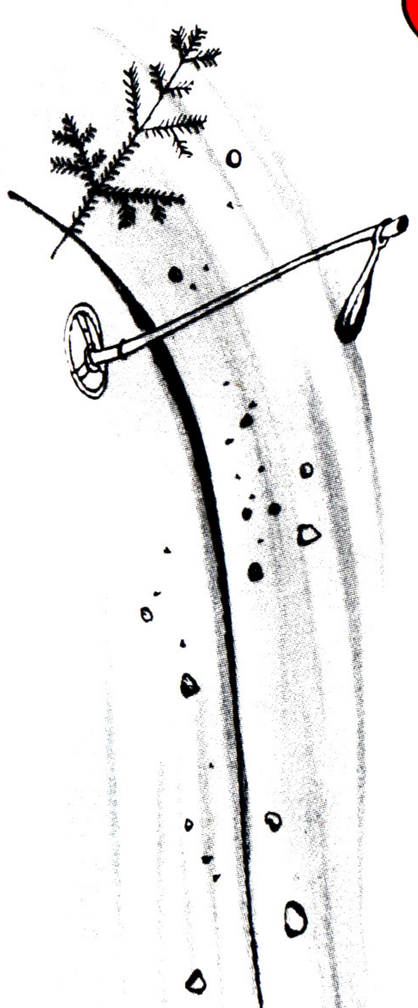

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

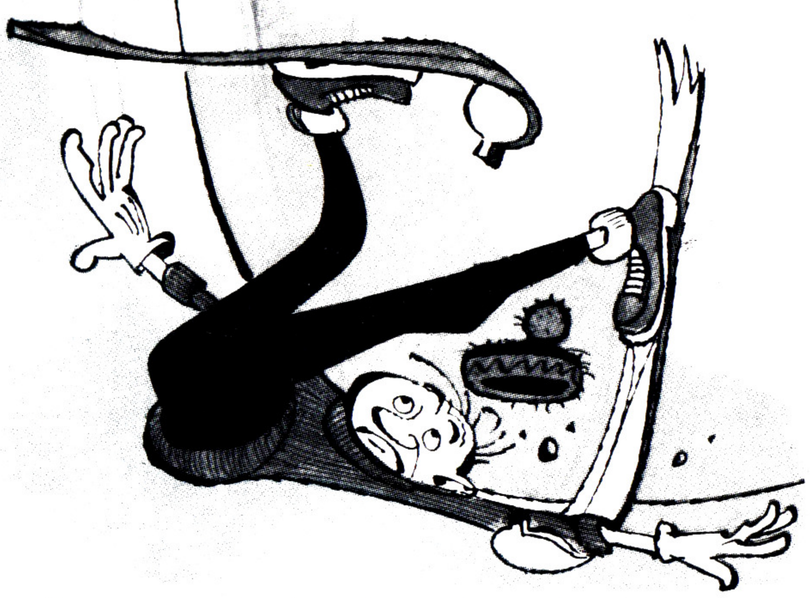

— Спочатку треба було б спробувати без лиж...

У багатьох нових будинках погана звукоізоляція.

Мал. БЕ-ША

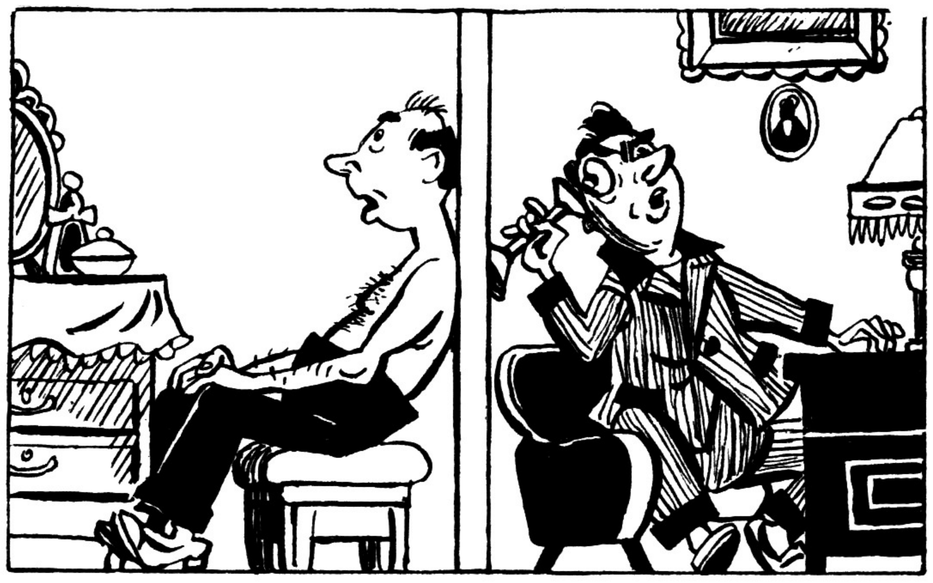

— Дихайте, сусіде, ще дихайте.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Перцеві написали про негідну поведінку прокурора Веселівського району, Запорізької області, Блінова.

Секретар Веселівського райкому КП України т. Троцик повідомив редакцію, що за грубіянство та непартійне ставлення до своїх обов'язків Блінова з посади районного прокурора знято.

★ Про аморальну поведінку заступника голови виконкому Смілянської міської Ради Мишинського С. Б. смілянці написали до редакції.

Як повідомив секретар Черкаського обкому партії т. Стеценко, Мишинського з роботи знято.

★ Редакцію повідомили про те, що заступник голови колгоспу ім. Свердлова (Городоцький район, Хмельницької області Орел Н. П. ніколи Київського учительського інституту не кінчав і що копія диплома про закінчення цього учбового закладу, якою козиряє Орел, фальшива.

За підробку документа про освіту бюро Городоцького райкому КП України наклало на Орла Н. П. суворе партійне стягнення. Фальшивий диплом Міністерством освіти УРСР анульовано.

★ Перцеві написали про зловживання на Якимівському спиртозаводі (Оратівський район), зокрема про те, що на заводі не повністю обліковують готову продукцію.

При перевірці листа факти ствердились. Наказом начальника управління харчової промисловості Вінницького раднаргоспу директорові заводу Чурсіну В. Г. оголошено сувору догану, а головного інженера Агафонова П. Н. та ректифікатора Бандурянського Д. Ю. з роботи знято.

★ Мешканці с. Веприн, Радомишльського району на Житомирщині, працювали на висадці лісу на Краснобірській мехдільниці, але грошей за роботу не одержали. Про це вепринці поскаржилися Перцеві.

Як повідомив редакцію прокурор Радомишльського району т. Алексєєнко, гроші вепринцям сплачено. Винного в затримці виплати — лісника мехдільниці Грицюка з роботи знято.

Чудеса в решеті

На бомазі штамп Головполіграфвидаву Міністерства культури УРСР.

Номер 6217/ОИ
Дата 24/XII-60 р.

Адреса: директорам усіх видавництв.

Починається бомага так:

«Головвидав Міністерства культури СРСР у своєму листі від **15 грудня 1960** року звернув увагу на те...»

А закінчується — так:

«У зв'язку з цим просимо до **5.XII-60 р.** подати Головполіграфвидаву список...»

На бомазі підпис: В. о. начальника Головполіграфвидаву Ф. Азаренко.

Ніби й серйозна людина, а такі смішні бомаги підписує!

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (446) (на украинском языке). Підписано до друку 19. I. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17009. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Зам. 154. Тираж 300 000 прим.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Англійський уряд послужливо надає територію Великобританії для американських авіаційних баз та для баз підводних човнів, озброєних ракетами «Поларіс».

Джон Буль: — Вам цілого чи нарізати?